

mindhármunkat én” – dehát ha ezt olvasom akkor már szabólőrincet is álmodom meg mindazt ami rámzúdult egykor a szegedi műtőasztalon amikor

a lepkék bosszúja volt az egész: a legszebbet balatoni nyaraláskor fogtam el és zártam egy gyógyszeres dobozba hogy majd – ha nem megy másként – a gyűjteménnyel szerezzek ősszel biológiából ötöst de mikor kaposvári albérletünkben kinyitottam börtönét – megrémültem: valami szörnyű szőrháló fonta be az egészet undorítóan: az utcára vágtam mintha a szerelmet amely oly gyönyörű az ember tenyerében előbb – a hernyó nem is jutna eszedbe pedig hát: Dsuang Dszi álnéven szabólőrinc – hogy a lepke álcája-e a hernyó vagy a hernyó álcája a lepke: olyan ez mint amikor jön a számlálás oda vagy visszafele – amikor direkte háttal megy az utcán furcsa kábulatban krisztusingtelenül mintha nem is föltételeznéd hogy majd jön egy este – nem kamaszkori hanem olyan ötvenéves korbéli hihetetlen – amikor telek telében – ez a pillangók bosszúja még – a konyhai lámpa fénykörébe beröppen egy káposztalepke

és nem álom mert azzal lehetne valamit kezdeni – ezt ki kell bocsátani oda ahol megfagy: de megbocsátja – virág tövéből kelt ki abból a földből amit a parkból oroztál: viszi magával a zúgást a lepkevihart egyedül – olyan mint egy kórházi krisztusing vagy egy lélek ami eltévesztette az időt melyben szabad volna szárnyalni:

de – föloldoz mert megfogtam és nem öltem meg hanem szabadon engedtem hogy ezzel megöljem: a lepkék bosszúja ugyanis ilyen egyszerű mint az oda-vissza-matematika amikor egy műtőben ráhajló arcok alatt számol az ember a szárnyzúdulásig

